

mener, at dette ogsaa gælder Dyrskuerne, idet disse nu er kommet godt i Gang; ikke, at man kan undvære dem, men man behøver sikkert ikke saa stort et Statstilskud til Dyrskuepræmierne, som her foreslaas, for vi faar nok afholdt Dyrskuer alligevel. Derfor forstaar jeg ikke, at man i Folketinget har forhøjet Tilskuddet til Dyrskuerne. Man ser, at man paa Konsulenterne i Husdyrbruget kan spare 35 000 Kr., men i Stedet for saa virkelig at spare disse 35 000 Kr. forhøjer man Tilskuddet til Dyrskuerne med 20 000 Kr. Det synes jeg ikke er rigtigt, jeg synes, man skulde have sparet alle de 35 000 Kr. og holdt sig til Lovforslagets oprindelige Beløb, de 110 000 Kr. At man tager de 15 000 Kr. af de 35 000 og giver Ministeren dem til Fremme af andre Formaal vedrørende Husdyrbrug og Husdyravl, kunde efter min Mening være meget godt, men man kunde godt have nøjedes med de 110 000 Kr. til Dyrskuerne.

Som sagt, jeg skal ikke have noget imod, at dette Forslag ophøjes til Lov, og jeg skal med disse Ord anbefale det til hurtig Fremme.

Holdgaard: Da alle Partier er enige om at gennemføre Lovforslaget uden Udvalgsbehandling, forekommer der mig ikke at være Grund til at gøre mange Bemærkninger dertil. Det er jo, som allerede sagt, et af de saakaldte Nedsærings- eller Besparelsesforslag. Der kan muligvis være delte Meninger om, hvorvidt man har truffet det rette, men da man i Folketinget er blevet enig om dette Forslag, og da ingen af Partiernes Ordførere ønsker det henvist til et Udvalg, er der, som sagt, ingen Grund til at opholde sig længe ved det. Jeg hører ogsaa til dem, der tror, at man muligvis kunde komme igennem med Dyrskuerne, selv om Beløbet til dem havde været noget mindre. Men der er et andet Forslag, som er meget omstridt ude i Befolkningen; det er de 80 000 Kr. til Hesteavlforeningerne. Der er mange, der mener, at de Penge ikke falder paa de rigtige Steder, men det skal jeg ikke gøre nogen Ophævelse over; jeg tillader mig blot at nævne det. Da man har nævnt Beløbet til Dyrskuerne, syntes jeg ogsaa, der var Grund til at nævne det andet.

Bestemmelsen om, at de 25 000 Kr. forhøjes til 75 000 Kr., hvilket er omtalt baade af

den højtærede Minister og forskellige Ordførere, hilser jeg ogsaa med Glæde, idet vi, som arbejder indenfor Husmandsforeningerne, ved, at der i allerhøjeste Grad tiltrænges et Arbejde paa Husdyrbrugets Omraade, da de Landbrugere, vi arbejder med eller for, hvad man nu vil kalde det, indenfor Husmandsforeningerne i denne Henseende staar noget tilbage for de store Landbrugere. Derfor er jeg Ministeren taknemmelig for, at han er kommet med et Lovforslag, som tager Sigte paa at imødekomme Husmandsforeningerne og de mindre Landbrug i noget større Udstrækning end før. Den Sum, der her er foreslaaet, betyder maaske ikke saa overordentlig meget, men det drejer sig dog i alt Fald her om et Skridt i den rigtige Retning. Den Ændring, der er foretaget i Folketinget med Hensyn til Konsulentlønningerne, idet man er gaaet bort fra et fast Beløb og over til et kalkulatorisk, tror jeg ogsaa, er rigtig. Selvfølgelig kunde vi maaske alle sammen have ønsket, at man fra Statens Side havde ydet Halvdelen, men det forekommer mig, at naar Planteavlskonsulenterne er skaarret ned til de 40 pCt., er det vel nok rimeligt, at det samme Forhold ogsaa gennemføres med Hensyn til Husdyrbrugskonsulenterne. Jeg foretrækker langt at have en Bestemmelse, hvorved man fastsætter et Procentbeløb i Stedet for et fast Beløb. I det sidste Tilfælde ved man aldrig, hvor man er henne; det kunde ske, at man ikke en Gang fik de 40 pCt., og saa er man noget ude at svømme, som man siger.

De Bemærkninger, der blev fremført af det ærede 12te Medlem for 5te Kreds (Rasmus Nielsen) som Ordfører for Venstre, om, at Landbrugernes Standpunkt altid har været det, at man vilde klare sig uden Statstilskud, skal jeg ikke komme ind paa. Det hører man saa tidt ude ved Møderne, og det er ogsaa blevet omtalt af andre ærede Ordførere, men jeg ved ikke, om der var synderlig Anledning for det ærede Medlem til at præcisere det saa stærkt her. Det forekommer mig, at naar man staar og taler for et Lovforslag, der yder store Bevillinger, i alt Fald ikke ubetydelige Bevillinger, til Landbrugets Fremme, og man saa samtidig hævder, at Landbrugets Standpunkt er, at man skal klare sig uden Statstilskud, saa er det, hvad man kalder at